

til eller i hvert fald positive toner om mange af de initiativer, regeringen har taget på området med hensyn til information, og jeg mener faktisk, det er meget positivt, at vi har kunnet få den cadeau fra hr. Per Clausen her i dag.

Kl. 21.50

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu har vi jo haft en lang debat om ministerens redegørelse, hvor folk har haft anledning til at komme med al mulig relevant kritik af regeringens politik over for familierne, så det er ligesom afklaret.

Jeg anerkender, at man gennemfører nogle gode ting på området, for information er faktisk godt. Men hr. Per Ørum Jørgensen bliver i lighed med de andre borgerlige ordførere ved med at vende tilbage til, at forældrene har ansvaret, og man kan selvfølgelig godt sige, at det er o.k. Men det går jo ikke altid lige godt, og det kunne måske hænge sammen med, at på dette område fokuserer man enormt meget på, at forældrene har ansvaret, men når det handler om at lære børn andre ting, anerkender vi faktisk, at skolen og samfundet har en stor del af ansvaret, så hvorfor indgår motion og sunde madvaner osv. ikke også i de samfundsmæssige forpligtelser? Her har forældrene jo altid et medansvar.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der er da ingen tvivl om, at der er samfundsinteresse i, at vore børn og unge spiser så sundt som overhovedet muligt og dyrker motion og de ting; naturligvis er der det. Men jeg er nu ikke helt enig med hr. Per Clausen i, at vi Konservative ikke fastholder princippet om forældrenes ansvar for bl.a. at sikre, at deres børn får sund mad, og at de ikke pjækker fra skolen, og jeg kunne blive ved. Jeg føler faktisk, vi fra konservativ side har sat en meget markant og klar dagsorden for, hvad der er forældrenes ansvar.

Jeg tror egentlig ikke, at den bekvemme og måske dyre løsning, som foreslås her, rent umiddelbart er den rigtige løsning. Man må selvfølgelig godt argumentere for at påvirke politisk, men efter min overbevisning er det, når alt kommer til alt, det rigtige, at forældrene har ansvaret for deres børn og skal tage vare på dem, specielt når det gælder noget så helt fundamentalt som den mad, de indtager.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er ikke uenig med hr. Per Ørum Jørgensen i, at De Konservative gør meget ud af at fortælle om det personlige ansvar. Det er jeg helt med på at man gør, og jeg er sådan set heller ikke principielt uenig i, at alle mennesker har et personligt ansvar.

Men nu er vi jo bare i den situation, at vi kan konstatere, at uanset hvor meget folk selv påtager sig ansvaret, står vi med nogle sundhedsmæssige problemer. Vi ved, at de sundhedsmæssige problemer, som starter i barndommen på grund af forkert ernæring, faktisk fortsætter senere, så det er altså vigtigt at få gjort noget ved dem, og ville det så ikke trods alt være fornuftigt at foretage nogle økonomiske investeringer, så det blev attraktivt for forældrene at benytte sig af de ordninger, som skoler og daginstitutioner etablerer, og samtidig gøre det attraktivt for kommunerne at gøre noget ved problemet?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg føler faktisk, at der er mange spændende ordninger på vej rundt omkring i landet, og at udviklingen tager fart, også uden etablering af en statsfinansieret løsning med gratis mad på skolerne. Jeg har ikke nogen problemer med, at kommunerne giver nogle tilskud eller skaber nogle lokale ordninger, men hvis det skal være en statsfinansieret løsning, hopper kæden altså af hos mig. Det kan vi ikke gå med til.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører, fru Elisabeth Geday, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremsige følgende:

I mange år har det været god latin blandt danske politikere, at børnenes mad er forældrenes ansvar, og det er også Det Radikale Venstres udgangspunkt. Men forældrene skal have mulighed for at udmønte og forvalte det ansvar.

Vi må konstatere, at stadig flere børn er overvægtige. Det øger deres risiko for en lang række alvorlige livsstilssygdomme som type 2-diabetes og hjerte-kar-sygdomme, som tidligere kun ramte ældre mennesker, og samtidig er der en markant social skævhed indbygget i problemet,